Бошко ИВКОВ

О ПИСАЊУ

1.

Писати?...
Младићу који, у непромишљености ужагреног бунила, заусти да *каже* своју љубав – његова драгана, хитром, усплахиреном кретњом, ставља руку на уста. Мудра срцем које воли, она зна да би казивањем све било опустошено и оскрнављено. Јер, нема речи која личи на срце, ни оне која ће бити бела казујући снег. У реченици гасне биљка и у мртвом слову камени се зверињи трк.

Једино се писац, у богохулној охолости »ствараоца«, упиње да изговори светлост и да дорекне море. Једино се он препушта тој огавној зарази писања, те, док љуби, мисли о речи која би изговорила укус ватре у девојачкој усни. Отуда је тако жестока његова срџба на мирисе и звукове, којима нема имена у језику, те се могу само окусити, само живети, али не и изговорити и записати. Мириси и звукови својом неименованошћу спасавају се од, но њих погубне, могућности да их реч замењује и представља. Тако они, пуни стварног и густог живота, измичу измишљеном и лажном живљењу. Како је добро што је премала и порозна посуда речи којом бисмо да их за'итимо из живота и, кроз године, преко заборава, пренесемо до усне другога човека или у сећање, за нас саме!

Писац је човек који нема снаге да живи, али ни храбрости да се убије. По танушном и трошном концу рукописа, који је намочен одјеком буке живљења и муклом језом умирања, он, ташт а бесномоћан, усплахирено бауља између ова два света, кобно се нагињући час над један час над други, с ужасом запажајући да му понестаје даха и речи и да на видику већ израња крај последње реченице.

А писати значи, тражећи ослонац, не посезати за руком другога човека, него се склањати испред људског ока и високог биљног стаса, затварати се, пред животом, у собу, загњуривати вид у јалово сунце сијалице и утврђивати се, зазиђивати у – рукопис. Скривен од света, од рукописа изнуђивати одговор на питања која ниси смео, у животу, да поставиш људима, биљци, зверињу, ваздуху, киши, земљи... И значи хартији нудити оно мало добра у теби које ниси смео или ниси хтео да даруј људима, мислећи или да је премало или да га они нису достој ни. Писати, и не утврђивати меру истине у рукопису његовом веродостојношћу живота, него истинитост живота одређивати његовом приме-

реношћу и верношћу рукопису. Дакле, не казати: ово лице у тексту дише као да је у озону и светлости, него: ова влат витка је, чиста и пежна као да ниче из саме песме!

Писати, – упознати мучнину неизговореног и неизговорљивог. Окусити подлу неверу речи које клиско измичу уму и перу, у прашину и блато срозавају вазнесена снатрења, помрачују озарења и плачну искреност исповести постижују подсмешљивом ледношћу свога звука. Свему тек изниклом, новом и изузетном, што би кроз говор на свет да постане, речи ће давати шкрту меру свога устаљења смисла, невољко или никако не одступајући од својих вајкадашњих, бајатих значења. Тврдокорно самољубиве, оне ће и онај твој, једино твој и непоновљив занос изговорити као општи, одавно познати и свуд-присутни шикљај свести. Понекад се неће устручавати чак ни да, уместо да искажу тебе, саме себе показују. Тако ћеш рукописом унаказити и очеву слику, и равницу, и шетњу, и билијар, и кишу, и биљку, и сан, и море, и светлост... Дакле, све оно што је било срођено са тобом и што те је живело у самилосној жељи да те очува од смрти.

Оно што би у вечност да упишеш, управо ћеш рукописом занавек исписати из живота. Када, после, у неком сату дубоке осамљености и очаја усхтеднеш да се вратиш давним бићима и стварима од којих ти је свитало у јаду, те си их у шкрињу слова похранио да би били сачувани од времена и заборава, – увидећеш, горак, да је између тебе и њих пространа пустиња рукописа, у којој је све исушено и сажежено. У свескама, међ' чије је корице испред живота све то било склоњено и, чинило се, на неизгубљив начин било уписано, наићи ћеш, као у хербаријуму само на аветињски суве и крте обрисе ликова, које нећеш смети да такнеш благим и сетним прстом, јер би се расули у прах.

Сваковрсна заблуда водиће твоју руку с пером. Кад кроз рукопис ишчезавају присне ствари у које си, пишући их, узидао сав свој дах, жар крви и светло комаће срца (да би имале што више снаге да живе) зар не би – помислићеш – могао у њему потонути твој јад и очај, које исписујеш одурно и с мржњом? Зар се писањем не може очистити од бола, зар се не може лечити рукописом? С надом ћеш исписивати све оно што те боли, како би, најзад, било поништено, потпуно и неопозиво, али ћеш убрзо увидети да си, успут и нехотице, издао и све драге ствари, које су те изнутра озаривале, дајући непоколебљив разлог твоме дисању и држећи те усправног у свету и светлости. Жесток је мелем речи, и рана коју она отвара ни ћутњом се, после, не може зацелити.

Писати, писати, потом, на измаку снага, с гнушањем устајати од стола, разрушен, са ожиљцима на души. Али, већ сутрадан, већ следеће ноћи, поново пред себе стављати неисписану хартију, заслепљујуће блештаву као светло рефлектора пред које изводе окривљене по полицијским станицама, и с презиром и сурово наређивати себи: пиши, признај, све, све, нека ништа не остане у теби, нека ништа не остане од тебе! Кињити, тако, себе, без милости, ништавну надокнаду налазећи једино у бледуњавој лепоти речи и несигурном складу реченице, у тој немој музици која не може да оправда твоју кривицу, утеши јад, нити да сакрије твој двоструки стид: што не умеш да живиш и што ту срамотну неспособност писањем обзнањујеш.

Писање је самокажњавање. Камџија реченице којом се немилосрдно исповедаш дубоко усеца у месо. А ни тим бесрамним самопоништавањем нећеш се избавити, ни од живота ни од смрти. Да, међутим, ипак верујеш у могућност спаса, – ту наду не би ни самом себи наглас признао. Али, после сваког ретка застајеш и мислиш: ево, ја пишем – значи, кајем се – нека ми буде опроштено! Кривица није само моја, но и других, и других!

Најзад, у тренуцима беспоштедног нада у исповест искрену до самопрезрења, клечећи у калу реченица, помишљаш: док теку ове речи, све бројније и силовитије, док ме њихов језив фијук шиба по очима и док ми цепа слух, – зар је потребно да, већ кажњен, још увек чекам опрост од других? Зар није довољно да самоме себи опростим и да друге, које не умех у животу да избавим, бар у своме рукопису искупим?

Писати, писати... Стотином реченица плаћати сваку кривицу. Због зла језика и губаве душе – толики реци! А требало би, несумњиво, одбацити перо, па тек помуженим млеком испрати језик и непце и душу измити дугом усамљеничком шетњом кроз атар у сутону. Зарити главу у биљни шум, чело паслонити на грудве, уснити...

2.

Колико сујете, скрушености, усхита, очаја, мржње, кађиперства, подлости, љубави, заблуде, искрености, горчине, мудрости, лажи, вере, притворства, пркоса, безбнађа, проницљивости, несанице, простодушности, сумње, лепоте, жудње, обмане, зла – у писању, у том најнепријроднијем људском чину! У тој самообмани и самокажњавању, које значи:

опонашати бога, и птицу, хтети убележити светлост, дорећи море, од сухог звука људски лик зидати, од несна небо;

пјану свест тетошити и, као жестоко вино у којем није радости, у свет је изнети – а у њој: згасло сунце, изопачена нарав биљке:

слутити шта ти каже сопствени рукопис у издаји, желети да ти речи зазвуче као пре постања, и да ти служе оне – које те поседују;

не имати стида, узнети се над себе, пресудити сопственој крви;

из тамног вилајета језика с кајањем излазити, јер не само да ништа ниси понео, но си и самог себе у њему изгубио:

међ' хладним длановима слова згревати оно што је без подневља;

мислити о песми док певаш, тражити леп облик болу, и име ономе што љубиш;

дозивати, преко света, кроз травну влат, глуво минуло;

казати *било је* – с горким поуздањем, а *биће* – с престрављеном недоумицом;

дисати и сећати се, дакле два живота истовремено живети, а тако ни један заправо;

не: живети и писати, него: пишући живети;

увиђати, запрепашћен, да оно што си од себе и света откинуо и, ради његова спаса, у речи сколио – више не постоји;

А при свему томе ипак веровати да у почетку бејаше реч и да она јесте након свега.

МЕСЕЧИНА

ма је записао
и самом њеном зраком
месечина ми се истопи:

као да је нисам исписао по хартији
него по зори.

/21. 08. '92./

БЛАГА НЕДЕЉА

љеска се дан у окну:
недељне свечаности ваздуха
купају свет.
као дечји образи,
румено цакли се кора јаблана:
кроз сржс се високо узноси
мирисна биљна крв.
над мој прозор надноси се шљива
грапама од простодушности.
витко срце биљака
бодро се протеже
од најдубље жилице,
умочену у ад,
до ластара упртог у птичји лет,
замахнутог у небо.
наузнак пружио се свет у благој недељи:
сунца своју светлу нарав.
ја пишем.
ја пишем, не жалећи што ми тако
измиче живот и свет.
слива се светлост у рукопис,
и топле сенке грања,
безазлени одсеви биљне душе.
мимо редака лепећу свакодневне птице:
пепељаста туга грлице,
шлава порука голуба:
од њих је то дан – недеља.
све је добро иза мене:
сев девојачког бедра
у млакој трави августа,
вино у вени,
радосна сећања на будућност.
и добри су
тихи векови дана преда мном,
засути густим шумом моје оловке,
као село шапатом вејавице,
белим гласом васељене.
светле ће бити моје дуге, дуге ћутње

с обрисом дебла прадавног дрвећа.
велик је наук рашћа.
у мени стишале се срџба и жудња,
кротке намере снизиле ме до бога.
у моме охлађеном слову
нема лажи:
никога нећу искупити,
ничију крв одати.
љеска се блага недеља у стиху.
говорим спокојно:
избављени свет у сунцу
дише уместо мене.
све више налик на биљку,
с једноставним разлозима обичне мудрости,
говорим,
левом слепоочницом окренут животу,
десном наспрам смрти.

ЖИТО

ево ми узрело жито
ни до паса:

јесам ли то
већ толико порастао
да више нисам
велик као дете?

/20. 08. '92./

СЕПТЕМБАР

још се, гле, љескају нага тела дечака
у ветру раног јесења
и на дојкама девојчица
блуди млаки прст сунца,
са усана им капље касно лето,
и, ено, шева сулудо у сунце узлеће,
ал'
веје септембар, кажем, веје септембар.

где
руј је
и смех?

угашени мириси ивандањских ватри
хладно се мају ваздухом и сећањем,

лишће маше облацима што клизе у јужна лета,
жене одсутно раскрњују бедра,
руке им хладне,
док тупо капље узалуд дозрело воће
на земљу што тихне,
ја
септембар, шапћем, септембар.

где
плав је
дан?

још само у заумљу бризгају траве.
лето руши чадоре од светла, од ластина крила,
за челом ми се суновраћују птице у заборав,
у ништину,
док бришем са усне сећање па пољубац
и сумануто призивам вишњев цвет гласом што
каже:
септембар плави, септембар.

море
у давно
тоне.

бујица сете носи угарке некад жарких речи.
гле мртве косе у којој сам сањао
у вече од неба!
лето затвара зелене капије, гаси цветове,
брише отиске жудних девојачких тела по лишћу,
на сенокосима,
и већ
септембар све је, септембар.

глас
капље
у кал.

светлост се боно смеши попут давног детињства.
стихови јече потмуло, к'о колски точак у ноћи,
под кишом и страхом.
опет у рукопису састављам сунце,
зидам јул,
и самом себи говорим,
тихо:
то септембар је, септембар.

око
у пепео
зри.

сунце се нагиње пад светове у којима нисмо.
мукло се припрема дрвеће за благу бакарну смрт.
буде се смрдљиве,
зимогрозне ватре на огњиштима:
грејаћемо се иа диму, на стрепњи.
носивеће кише, смрачити се магле,
свањиваће једино сећање
и чежња на очима од блата,
а прозукли глас
септембар, говориће, септембар.

ВОДЕ

гле како
отичу воде:

тако се ии ми
нећемо вратити.

/20. 08. '92./

ДРХТУРЕЊЕ

(Уз једну песму пријатеља Јулијана Тамаша)

дрхтуриш, моја нага душо, оголела грано
ране трешње у ветру касне јесени, цепти
твоја шибљика под мразом, у ноћи: лето је
било небо, а небо кров, нескућен је сјесе-
њени свет. мразни кристал звезде из
небеског леда ево отвара ране-опекотине
на бићу: пуца твоја кора и, потом, начас,
пуши ти се душа, у праскозорје, међ иње̂м,
у магли, нездомљена моја душо, окопницо.
зебе сржу теби: хоће ли, доиста, поново
сванути сунце и свет? тек покаткад понеки
успутни поглед, случајна нека реч, кору ти
помилује, топло кане у смрзли год: да ли ће
од њих наједрати мрезга да, с пролећа,
бризне у цвет? бескрвљем истурена у цичу,
хоћеш ли, зимогрозна, презимити?... ти
дрхтуриш, моја нага грано, оголела душо
ране старости у ветру касне јесени, сред
пу̂сте позних година својих, под северцем.
мраз ће те спржити? биће да ћеш се, ипак,
грозницом присећања домоћи пожара летâ
која су се слегла у смêђ твоје сржи, на
њиховим угарцима згрејаће се душа твоје

душе, прозебла моја душо, самотницо.
па ћемо, опет, бар још једном, шикнути
ластаром у пригрев пролећа, које ће
гранути ако твој цвет у њ груне. јер,
ми смо, цептећа моја, тога пролећа зимња
чаура: полог и залог. разлог. у овом свету,
у којем најлепше неми јер очима певају,
једино прозебли умеју да измаме сунце...
жарка ил' ледна, смркла ил' расваљујућа,
тињајућа ил' буктећа, није ли ватра
заправо оно што именујемо говорећи:
време?... чујеш ли газ светлости? погле'
како земља у небо, а небо у земљу
промињује кроз тебе, залеђену у крику!
није ли лик снега у лику цвета? из земље,
гле, устаје биљка, из биљке ваздух, из
ваздуха вода, која ништи ватру, која
све ништи, до пепела, који је земља,
из које, наново, устаје биљка. жилама
раслиња у живот је ужиљен свет... кажем,
душо, да се грана кроз све разграњава:
кроз земљу и воду, кроз ватру у ветро-
вима. кроз човека и животињу. не
миљавањем човека, ни теченьем зверчиће
не, животоком биљке у живот је узнет
свет. да, у крошњама стани се и,
у касна јесења, под облаком, над снегом,
модри душина имела, од које се и зима
зелени... кажем, грапо, да је дахом
душе све задахнуто: то њена магма
у живот ужиже, то она оку вид отвара,
материју у дух ускрсава. стога велим: не
стиди се, не предаји, пе дрхтури, моја
помодрела душо: препокриј, згрej се зебњом:
замри, премри, али преживи. презими! јер,
ко ће ако не ти, промрзла, цвокотавом
усном, у прамалеће, пролећу призвати
пролеће, ту невину лавину твог наивно
раног цвета, остарела моја, нага, дрхтурава
душо, оголела грано ране трешње у ветру
касне јесени, убожницо?

(Зима–пролеће '88–'89)

ТИЦЕ О ЈОВАНУ

цича

пуца кора
на дрвећу

и срце
у тицама

ПУТ У СНЕГ

(Једна проза)

ево пакујем своје џемпере
чарапе старе дебеле шприкане
шалеве вунене гаће дуксерне –
одлазим у брда и зиму
да бело пишем
о снеговима

и своје сморене дане накујем
крв сусталу мисао поклеклу
лице тавно од несна кофеина вина никотина
боре крте ломљиве
преране старачке пеге на надланицама
зазеблу зиму у костима
кости костоболне
труле крњетке зуба
плућа задимљена гарава
душу своју поцрнелу
срце загрцнуто –
све то пакујем
да бих сав
отишао у брда
где ћу
међ снеговима
бело о снегу да пишем

и
поврх џемпера чарапа шалева дуксерки
у ожуљан кофер на силу угуравам
негдање године детињства
и завичај ми недалек а тако даван
дудару његову врбану порту вашариште променаду
мој школски сокак и ујин шандор
мрезгу врбе на брици и у писку дечје свирале
плац и плацошке ораје
и оне опоре нагорке духове о духовима у горком ораховом лишћу на прозорима и авлијским вратима
али и оне гроздове румених вишања у киши и ноћи зрелога маја ка којима сам једном уз кликтај придизао струк девојачки багремове у цвету
наш мурган
и нашу ону караманку краставо болесну од чије је зреложуте
душе

медно мирисала душа дна и онога који би је загризао
али и ону рану која се у земљи и васељени отворила а у срцу
пекла када смо ту караманку извадили
трновачу ону нашу трпку под комшијским плотом која је била сивља и
квргавија и од самих наших бака трновачу ону старију
од старости чији је једри плод био једрији и од сама рођења
оскорушу ону у шандору у башчици пред ујином кућом
и ринглове оне сочне из исте башчице
дебелу врелу прашину сивачког и крнајског друма у августу оне јендеке
баре јамуре шајине дакине ћамбирове
оне карашчиће и чикове у њима
ону мрезгаву лепљиву икру њину размазану по длановима
ону крљушт на мусавим нагим дечачким телима ону крљушт
што је свечано и свето светлуцала над жабокречином и блатом
над пределом временом светом
она боса стопала наша каљава од масног барског муља крвава
од данца разбијене флаше на дну тог муља
онај пузај ознојана боса табана кроз траву у роси
шареии онај шар вашара на вашаришту
и пијани под шатром у порти врисак великогоспојински касно-
летњи предјесењи
зврј штреке у припеци зврј дањине
грлице оне од чијег је јутарњег гугута недеља била недеља
и оне голубове плаве све модре од неба које сам зарад прве
ђачке екскурзије на море био продао па затим на замуклом пустом
тавану модро плакао над њима продатима над купљеним
виђењем још невиђеног мора над самим собом раздртим покајним
модроуплаканим
и вечери оне летње слатке у којима смо на стајшићевој клупи причали
језне приче о вампирима и вештицама сласно цептећи
у страху чије се иње кравило под топлим сребром драгичиног
и маријиног гласа сљубљеннх у песму која се сребрила љескавије од
пљуска месечине
суботњу ону цркву у предсобљу сељачке куће без звоника и
звона без иконе с дрхтавим обрисом исуса у мени
и све оне своје јаде детиње
смрти породичне ране
пре деценија умрлога а још увек загрцнуто кашљућег од сип-
љива живота задушчалог засопљеног ујака чији ме агоничнн
процепи кашља још и сад понекад буде у ноћи у којој сањам
да никада никада нећу умрети
и с почетка века ми умрлог оца онај касни баш мог рођења двадесет
други децембар ону маглу што се пушила над проки-
слом земљом ону воду што се ледила у бари иза куће оне вране над
топлама крај те баре онај крештај креје над тим замуклим вранама онај
мраз мог у грозници леденог спознања врелог најдетиније детиње
гласа којим сам муцаво пробунцао наш баба ће умрети
онај лед тишине иза тог мог бунцања тај лед који никако ни-
је хтео да се пода мном проломи да бих се стидан под њим у-

давио у
смрт
најпосле
и свег оног
након смрти оца и ујака
мртвог исуса у мени
и мртвог мене у томе мом мртвом исусу –
све то своје
сад ћу да спакујем
и
из равнице и кала
дигнем на брегове
под небо
међ снегове
где ћу
бело да дишем

а потом
у леду
бело
да ћутим

(28. 04. '90)

ЗВЕЗДЕ

звезде, ледне, стоје.

ми, жарки, трептимо.

оне непролазне,
а ми пролазимо.

(24. 11 '90.)

СРБОЉУБ МИТИЋ ДУБОКО У СРБИЈИ

србољуб митић дубоко у земљи,
дубоко у србији,
смрди на шљиве и гнев,
базди на детелину, псе и жудњу,
одише млеком љубави и лелеком.
дубоко у земљи,
дубоко у србији,
србољуб митић,
црн од мрачне крви,

гарав од јада,
мирише на саи и смрт.

у сред србије,
о поноћи,
он се пење на кафаиску столицу
да би дотакао звезде
и диже жестоку чашу
од смеха руменог,
од жучи крвавог вина:
наздравља великом медведу.
кумовој слами, месечини напија,
клања се малим, тихим колима смрти:

нога му већ на њиховој папучици,
једном руком придржава се за левчу,
да се не би оклизнуо и пао у живот,
док другом маше,
поручује високим световима:
вратићу се ускоро,
тек што нисам пошао.

кад србољуб митић тако,
дубоко из србије,
горко устане у звезде,
с њиме се у ноћно небо дигне,
у васељену усправи,
густа земља, жарки сунцокрет,
напукло рало, љескави срп,
а гриве коња продорно њиште небом
и багреми,
сред јануара,
по свој србији цветају:
бело, чежњиво поздрављају звежђем,
на којем није кала ни крви.

од земље кањаво,
од очаја крваво
бљује србољуб митић
старозаветне неке речи
и оне од љубави крике
који ће се тек шапутати:
у њима
срдобоља и сушица,
сипља, јектика и чир,
зубача и чкаљ,

пасје грожђе, коприва и драч,
пацов и змија,

лисица, вук и црв,
у њима
шевино крило, липа у јуну,
грличје око, ластин глас,
срна и глежањ девојачки,
сунчано пруће на води,
билька у пљуску,
усна у пољупцу...

србољуб митић дубоко у земљи,
дубоко у србији,
пијано цвили, пијано пева:
од жучи, од земље,
од клетве, порока, псовке,
од благе, од крви, од питоме
песму би да каже
на само уво животу,
у суву травну влат:
да га чују, и памте,
горки на овом
и бесани на оном свету.

смрт се око србољуба шуња,
смрти се он учи,
марљиво,
знојећи се и душчајући,
нсујући, муцајући:
као,
не може све напречац да утуви,
није дорастао лекцији.
(то он једнообрасцем пушта
немоћну, кривудаву бразду
у глуву таму ностраности:
бар плитак ожиљак би
да усече
у леден и празан
образ вечноти.)

на правом месту,
код смрти,
србољуб се улизички,
као пас,
скичећи,
распитује
би ли се могло још мало љубити,
још само једна лоза винова нопити,
нека песма од речи земљаних лелекнути,
би ли се могла врана црна казати,
врана црна што у атару жито боба
и у срцу човекову семе животно кљује?...

да ли би, да ли би
реса врбова у мисао могла канути,
голуб на сленоочници отпочинути,
клас житии
витко се нод ребром занијати.

има у мене стрпљења и времена,
сва сам
од самог чекања и пусте вечности,
каже срби емрт,
док га тетоши,
косу му од влаћа и корова размршује.
око му од листа орова љуби,
срцбу му са усне вименом умива,
док му у чело неки црн цвет утискује...

не треба журити,
србољубе,
присно и мазно му шапуће:
кад једном кренемо.
одмах ћемо и стићи.

србољуб митић дубоко у земљи,
дубоко у србији,
смрди на шљиве и гнев,
базди на детелину, псе и жудњу,
одише млеком љубављу и лелеком.
дубоко у земљи,
дубоко у србији,
србољуб митић,
прн од мрачне крви,
гарав од јада,
мирише на сан и смрт.

(у прокупљу, 19–20. маја '77.)

БУНАР

бунар у башти:

то се небо у аду
и ад у небу огледа.

(24. 05. '93.)

У НЕДЕЉУ БОГ

недеља је, и бог се искри у светлостима.
разлио се, па сија на водама, цакли

у окнима, на утабаним стазама сјакти,
сребри се у крошњи врбе у ветру сунчања.
на крљушти праћакнуле рибе, гле, љесне се,
под мрклим ластиним крилом блесне. ево
је у шуминању светлости његов дах: ено где,
згревајући, у живот отвара срамежљив а
модрикаст цвет различка сред стрњишта
у зрњу жеге, покрај лениje у чијој се
прашини шева, врела земљана грудвица,
кликтаво купа, и, ево се то он зâри у јари
над баштама и атаром. а она сунчана маглина
над брдима фрушким, као и онај накрај вида,
к'о накрај света, пенељаво згусли прах
светлости којим је, одјутрос, топло опточен,
жарко прстенован предео у добу, и доба
у пределу, – све је то све сама срма
његова недељна погледа!... на све стране
пљускови и бујице светлости, а у њима
пљушти и зрцали се, набујава и бистро
гргољи светлуцав бог: да, то недеља је,
дан у који светлост наглас проповеда и
штедро но свету точи бога, од којега је
и сама, која је сами он, и траци сунчеви
звонко прште по лишћу и лицима...
у човековом оку људска душа:
измивена сном, јутром и богом, сва расваљена,
празнички проведрена и чиста, изашла међ
свет да се покаже људима, обнажи светлости,
богу доброме објави. јер, у овај светли дан
недеље, у који се бог икри, мрести у свет-
лостима, и она је светлија и невинија нег'
тежетником, када се и сами заборављени бог
некуд затури и помркне, а жишка његова
утрне у човекове душе зени... ал' сад,
сада се у сунцу љешти и у богу плоти недеље
дан, и светла је људска душа изашла у
светлост да се, свечано и свето, са светлим
богом шета по свету у светлостима.

(Нови Сад – Прчањ – Нови Сад,
крајем јула – почетком августа '89.)

СРЦЕ

гле у небу
јаташце голубова:

ала се срце
високо узнело!

(20. 07. '92.)